

i Østersøen og særlig paa Bornholms Ryst. Det er desuden ikke blot overfor svenske Fiskere, det maa gjælde, men ogsaa overfor tybske. (Indenrigsministeren [Steel]: Det har det altid gjort!) Har det altid været gjældende, at tybske Fiskere have Lov til at fiske paa vore Ryster? (Indenrigsministeren [Steel]: Ja, $\frac{3}{4}$ Mil fra Land!). Ja, $\frac{3}{4}$ Mil fra Land, men det er jo ikke paa vort Soterritorium. Altsaa, Meningen er vel endogsaa nu, at den høitærede Minister heller ikke vil hævde vort Soterritorium overfor Thydsland; eller tror den høitærede Minister, at han kan hævde den Stilling overfor det ene Land og ikke overfor det andet? Ja, det maa den høitærede Minister vide, men vi forlange, at det skal ske overfor Sverig. Den høitærede Minister havde tilsidst ikke Andet at paaberaabe sig end, at vi maatte have den Tillid til den danske Regjering, at den vil hævde vor Ret overfor andre Lande. Ja, jeg har den Tillid til Regjeringen, at den ikke forsættelig vil forspilbe vor Ret; men vi have ikke den Tillid til den nuværende Regjering, at den kan varetage den. Det har den ikke kunnet. Den høitærede Minister har selv indrømmet, og hans Venner have mange Gange gjort det, naar han ikke selv har gjort det, at Regjeringen var fuldkommen ude af Stand til at varetage vor Ret overfor Thydsland, og det er ikke første Gang, at Regjeringen er kommen tilført der. Saa den Tillid kunne vi ikke have, tværtimod, vi have den Tro, at Regjeringen har været særlig uheldig paa disse Punkter. Og naar det saa dreier sig om et helt nyt Spørgsmaal overfor en ganske anden Magt, saa maa Regjeringen finde det naturligt, at vi ere misfænkfomme; og naar saa Forhandlingerne føres paa den Maade, at Regjeringen forlods indrømmer Modstanderen hele Territoriet, kan den ikke vente, at vi fra vor Side, kunne føle os beroligede derved. Jeg kan derfor kun sige, at hvis den høitærede Minister vil erklære, eller ikke vil erklære, vil jeg snarere sige, at han igjen stiller sig paa det Standpunkt, han tidligere har staaet paa, og i Henhold til hvilket han har faaet Bevillingen, nemlig Standpunktet af 5te Febr. 1880, vil jeg anbefale at negte Bevillingen til Kanonbaaden Hauch.

Indenrigsministeren (Steel): Den ærede Taler har jo som bekjendt en meget stor Øvelse i at splitte en Diskussion og føre den over paa andre Terrainer, andre Forhold; Forhandlingen om Regjeringens formentlige Mangel paa Evne til at føre Forhandlinger angaaende Fiskerne, overfører han paa Forbudet mod Indførsel af Kvæg osv. Det

negtes, at det er Repressalier, man vil tage mod Regjeringen, naar man negter Bevillingen til Kanonbaaden Hauch. Det er dog ikke mange Minuter siden, at den ærede Ordfører selv sagde det, thi Repressalier, hvad er det? Det er et Surrogat for Magt til at indblande sig i det paagjældende Forhold: man kan ikke befale Regjeringen, hvad den skal gjøre, da man ikke har nogen Lov, der forbyder ham det, men saa tager man Repressalier, det kan man gjøre — til det bliver føleligt for hele Folket. Jeg anser ikke altid saadanne Repressalier for hensigtsmæssige. Naar man staaer overfor en Udsigt til at indtræde i Forhandlinger med en fremmed Regjering om visse, begge interesserede, Spørgsmaal, kan noget Saadant blive overmaade skadeligt for Landets egne Interesser. Muligvis erklærer jeg mig villig til at indgaa paa en Forhandling med Sverig om Afgjørelsen af visse fælles Anliggender, som dette Fiskerianliggende jo er, men nu er der et enkelt Punkt, som det ærede Medlem siger burde være holdt udenfor fra først af. Saa, det kunde man gjøre, men naar man skal forhandle om en hel Del gjenfærdige Interesser, er det ikke sagt, at man absolut bør gaa hen og sige: Kun om det Punkt vil jeg ikke tale. Det kan jo jævnes under Forhandlingerne, det behøver slet ikke at afgjøres forud. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at naar han ikke havde talt, som han har, kunde jeg — og jeg kan gjøre det endnu — overmaade godt indtræde i denne Forhandling og befale Kanonbaaden at holde de fremmede Fiskere borte fra de bornholmste Ryster, saalænge denne Forhandling staaer paa. Jeg vil ikke paa nogen Maade forbinde mig forud til at garantere Sverig Eneret eller dog fuldstændig Frihed til at benytte Farvandet ved Bornholms Ryster. Det er ingen Opgivelse af vor Ret, der her er Tale om. Man opgiver ikke sin Ret, fordi man finder sig foranlediget til bl. A. ogsaa at tale om det Spørgsmaal. Det er ingen Opgivelse. Jeg kunde meget godt sige til Sverig i Forveien: Jeg vil gjerne træde i Forhandling, men jeg vil paa Forhaand sige, at jeg opgiver ikke det Punkt. Det kunde jeg meget godt sige, men naar man skal staa og tænke sig alle de Maader, hvorpaa en Forhandling kan foregaa, og forud skal fordommes, for hvad man vil gjøre, med Udtalelser om, at man opgiver sin Ret osv., bliver det meget vanskeligt at forhandle med en fremmed Regjering. Nu skal jeg nogenlunde finde mig i, at dette Thing negter Kanonbaaden, og siger, at det ikke er noget Surrogat, eller hvad der vil blive sagt, men jeg er ikke noget Dieblif i Tvivl om, hvem Dommen for,